

KRÓTKIE DONIESIENIA**SHORT COMMUNICATIONS****521. Nowe stanowisko *Elmis obscura* (P. W. J. MÜLLER, 1806) (Coleoptera: Elmidae) w Polsce**

New locality of *Elmis obscura* (P. W. J. MÜLLER, 1806) (Coleoptera: Elmidae) in Poland

KEY WORDS: Coleoptera, Elmidae, *Elmis obscura*, new record, the Eastern Beskidy Mts., SE Poland.

W ramach programu biologicznej oceny jakości środowisk wód płynących Polski, wykonywanej przez poszczególne inspektoraty wojewódzkie i delegatury Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska (GIOŚ), pobierane były próby makrobezkręgowców. W próbie pochodzącej z Delegatury w Tarnowie (WIOŚ Kraków) natrafiono na osobnika bardzo rzadko w Polsce spotykanego gatunku z rodziny Elmidae – *Elmis obscura* (P. W. J. MÜLL.). Został on odłowiony na następującym stanowisku:

– Beskid Wschodni: Lubaszowa ad Tarnów (UTM: EA02), rzeka Biała Tanawska, 30 V 2007 – 1♂.

Spośród chrząszczy z rodziny Elmidae spotykanych w Polsce, *E. obscura* jest jednym z najrzadziej podawanych. Znany jest tylko z 6 krain: Pojezierza Mazurskiego, Dolnego Śląska, Roztocza, Sudetów Zachodnich, Sudetów Wschodnich i Kotliny Nowotarskiej. Brak jest również z terenu naszego kraju współczesnych danych o jego rozmieszczeniu – ostatnie dane dotyczą okresu sprzed około 100 lat (BURAKOWSKI i in. 1983: Kat, Fauny Pol., XXIII, 9: 1-294; WIĘŻŁAK 1986: Klucze oznacz. Owad. Pol., XIX, 48–49: 1-76).

Elmis obscura to gatunek Europejski, wykazywany z 17 krajów naszego kontynentu (JÄCH i in. 2006: [W:] Catalogue of Palearctic Coleoptera, 3: 432-440). Jest to najrzadziej spotykany przedstawiciel rodzaju *Elmis* LATR. w środkowej Europie (OLMI 1976: Fauna d'Italia, 12: 1-280). Zasiedla strefę strumieniową (hyporhital) i górne biegi rzek (epipotamal). W odróżnieniu od innych przedstawicieli rodziny Elmidae, spotykany prawie wyłącznie na płożących się korzeniach drzew liściastych w strefie brzegowej wody. Jest gatunkiem średnio ciepłolubnym. Gatunek ten ma bardzo małe możliwości dyspersyjne ze względu na brak skrzydeł drugiej pary. W związku z tym jest on dobrym wskaźnikiem stabilności danego siedliska (BOUKAL i in. 2007: Klapalekiana, 43: 229-230).

Odkryte stanowisko potwierdza współczesne występowanie omawianego gatunku w Polsce, który jak dotąd z Beskidu Wschodniego nie był wykazywany.

Dziękuję pracownikom WIOŚ w Krakowie oraz Delegatury w Tarnowie za udostępnienie materiału do niniejszej publikacji.

Marek PRZEWOŻNY, Wydz. Biologii UAM, Zakł. Zool. Systemat., Poznań